

AYETLER (2)

“ Hem göklerde ve yerde nice ayetler (deliller) vardır ki, onlar (ibret almadan) yüzlerini çevirip geçip giderler ”

Yusuf suresi, ayet 105

“Ayet” kelimesinin bir anlamı da, “ Allah-u Teâlâ’nın varlığını, birliğini, kudretini ve azametini gösteren deliller “ demektir ki, Kur’ân-ı Kerîm de en çok bu anlamda kullanılmaktadır. Cambridge Üniversitesi uzmanlarınca çekilen yukarıdaki fotoğrafta, bir Asya dokumacı karıncasının yer çekimine meydan okuyarak, cam benzeri düz bir yüzeyde baş aşağı bir şekilde ağzında, **kendisinin yüz katı ağırlıkta** olan 500 miligram’ı taşıyabildiği görülmektedir. .. Benzer güç biz insanlarda olsaydı, yakl. 750 kiloyu başaşağı vaziyette dışlarımızla tutabilecektik ...

Dahası, bu minicik karıncanın nerdeyse mikroskopik olan ayak altlarında nasıl bir tutunma gücü var ki, onu aşağı doğru çeken büyük bir ağırlık olmasına rağmen kendisini başaşağı vaziyette cama yapıştırabiliyor; çenesinde nasıl bir güç var ki, ağzı dağılmadan 500 mg’ı tutabiliyor; bir kıldan daha ince bacakları ne derece güçlü ki, parçalanıp kopmadan büyük bir baskıya dayanabiliyor ? Bu ufakık yaratığı (*kendi boyutlarında*) bu derece güçlü kılan, milimetrik boyutdaki uzuvlarını bu şekilde oluşturan, ona bu yetenekleri veren acaba evrimcilerin dediği gibi , “ doğa ” veya “tesadüfler” midir ? Yoksa, bütün kitaplarında ve özellikle son ve bozulmamış yegane Kitabı olan Kur’an-ı Kerîm’de bildirdiği üzere, âlemlerin Rabbi olan Allah-u Teâlâ mıdır ?

Kâinatı ve canlı-cansız bütün varlıkları **yaratan ancak ve sadece Allah-u Teâlâ dır**. Ve Cenab-ı Hak yarattığı herşeyi bir hikmetle yaratmış; ilim, hikmet ve kudretini , sanatının inceliklerini ve güzelliklerini yarattığı her varlığa nakşetmiştir. Nasıl ki bir ressam sanatkârlığını yaptığı tablolarla ortaya koyuyorsa, veya bir el sanatları, ör. oymacılık ustası hünerlerini ürettiği ince işlemeli ahşap oymalarda sergiliyorsa, veya bir mimar mahâretini tasarladığı muhteşem bir yapı ile gösteriyorsa, teşbihde hata olmasın , âlemleri yaratan Allahu Teâlâ da san’atını, hikmetini, ilmini, kudretini, ... yani, esmâlarını yarattığı tüm mahlukatta göstermektedir. Evet, kuru bir ağaç dalından pembeli, morlu, allı bahar çiçekleri çıkararak da O’dur; minicik bir karıncanın bacağına, çenesine , ayak altlarına varıncaya kadar bütün

vücuduna akıllara hayret veren gücü veren de O'dur .. Bütün bunlardan isteği, muradı ise akıl, fikir, kalb, düşünme ve ibret alma yeteneği , ... gibi hasletlerle donattığı insanların, yani bizlerin bu “**ayet**” lere **ibretle bakıp düşünmesi** ve bu suretle **sanat'dan sanatkâr'ı , yani Kendisini bulması içindir ..** Yoksa, bunları görüp de, “**yüzlerimizi çevirip geçip gitmek**” için değildir ... Böyle davrananlar ancak kendilerine yazık ederler .. Çünkü, diğer mahlukatta olmayıp sadece insanlara verilen bu üstün yetenekleri gereği gibi kullanmayarak kendi yaratılış gayelerine aykırı hareket etmiş olurlar .. İnsana yakışan, kendi Hâlik'ini (Yaratanını) bulmak, tanımak ve sevmektir.. Bu üstün yetenekler, bizlere bu maksatla verilmiştir. Şair ne güzel demiş:

“ Biz göz ki onun olmaya ibret nazarında,
Ol sahibinin düşmanıdır, baş üzerinde ..”

Cenab-ı Hak bizlere herşeye ibret nazarları ile bakıp gerekli dersleri almayı nasip etsin..
Amiin ..